

Capitolul 2

*O favoare imensă
pentru Connie Clarke*

Proprietatea familiei Gurney era situată pe șaua unei culmi aflate la capătul unui drum rural, în vecinătatea satului Walnut Crossing din regiunea Catskill. Vechea fermă era așezată pe panta sudică, lină, a șeii. O pășune năpădită de bălării o despărțea de un hambar mare și roșu și de un heleșteu adânc, mărginit de trestii și sălcii, dincolo de care se ridica o pădure de fagi, arțari și cireși negri. Spre nord, o a doua pășune urma linia culmii până la o pădure de pini și un șirag de mici cariere de piatră albastră abandonate, orientate către valea învecinată.

Vremea suferise o schimbare radicală tipică mai degrabă munților Catskill decât New Yorkului de unde veniseră Dave și Madeleine. Cerul devenise o pătură uniformă de culoarea ardeziei, trasă peste dealuri. Temperatura părea să fi scăzut cu cel puțin zece grade în zece minute.

Începea să cadă o mazăriche fină. Gurney închise ușile din sticlă. În timp ce trăgea zdravăn de ele ca să poată pune zăvorul, simți o durere ascuțită în partea dreaptă a stomacului. Peste o clipă, urmă alta. Era ceva cu care se obișnuise, nimic ce să nu poată trece cu vreo trei pastile de ibuprofen. Porni către dulăpiorul cu medicamente din baie, spunându-și că partea cea mai rea nu o reprezenta disconfortul fizic, ci sentimentul de

vulnerabilitate, conștientizarea faptului că mai trăia doar fiindcă avusese noroc.

Norocul era un concept care-i plăcea. I se părea un substitut pentru competență găsit de neghiobi. Șansa îi salvase viața, dar șansa nu era un aliat de încredere. Cunoscutese oameni mai tineri decât el care crezuseră în noroc, se bazaseră pe el, îl crezuseră de partea lor. Însă, la patruzeci și opt de ani, Gurney știa al dracului de bine că norocul era numai noroc și că mâna invizibilă care dădea cu banul era rece ca a unui cadavru.

Durerea dintr-o parte îi reaminti totodată că voia să-și anuleze programarea la neurologul lui din Binghamton. Fusese la patru consultații în mai puțin de patru luni și i se păruseră din ce în ce mai inutile, până când unicul lor motiv devenise acela de a trimite încă o factură către compania de asigurări a lui Gurney.

Păstra numărul de telefon alături de numerele altor medici, în biroul din camera lui de lucru. În loc să-și continue drumul spre baie, după ibuprofen, se duse acolo să dea telefon. În timp ce forma numărul, și-l imagină pe doctor: un bărbat mereu preocupat, spre patruzeci de ani, cu părul negru și ondulat și cu început de chelie, cu ochi mici, gură feciorelnică, bărbie anemică, mâini mătăsoase și cu manichiura făcută, pantofi sport scumpi, o atitudine dezaprobatore și un dezinteres vădit față de ceea ce gândea sau simțea Gurney. Cele trei femei care ocupau recepția lui cocheta și modernă păreau în permanentă zăpăcite și iritate de doctor, de pacienții lui și de datele de pe ecranele computerelor lor.

Când telefonul sună pentru a patra oară, i se răspunse cu o nerăbdare vecină cu disprețul.

— Cabinetul domnului doctor Huffbarger.

— Sunt David Gurney. Am o programare pe care...

Glasul îl întrerupse tăios:

— Așteptați, vă rog!

Auzi în fundal o voce de bărbat ridicată și, preț de câteva clipe, își imaginează că-i aparține unui pacient furios care se lansase într-o plângere lungă și imperioasă, până când o a doua voce puse o întrebare și o a treia i se alătură turuind zgomotos, pe un ton la fel de indignat, și Gurney își dădu seama că auzea canalul de știri care făcea de neîndurat așteptarea în anticamera lui Huffbarger.

— Alo, rosti Gurney cu o iritare evidentă. E cineva acolo? Alo!

— Un moment, vă rog!

Vocile acelea iritante și stupide continuau să se certe pe fundal. Era cât pe ce să închidă, când femeia de la recepție reveni:

— Cabinetul domnului doctor Huffbarger. Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt David Gurney. Am o programare pe care vreau s-o anulez.

— În ce dată?

— Peste o săptămână, la unsprezece patruzeci.

— Spuneți-vă numele pe litere, vă rog.

Mai că-i veni s-o întrebe câți alți inși aveau programare în aceeași zi la 11.40, dar se abținu și-și spuse numele pe litere.

— Și când doriți să reprogramăm?

— Nu vreau să reprogramăm. O anulez pur și simplu.

— Va trebui să reprogramați.

— Poftim?

— Eu pot numai să reprogream consultările domnului doctor Huffbarger, nu să le anulez.

— Dar...

Ea îl intrerupse cu exasperare în glas:

— O programare deja existentă nu poate fi scoasă din sistem fără introducerea unei noi date. E politica domnului doctor.

Gurney își simțea gura schimonosită de furie, o furie disproporționată.

– Nu mă prea interesează nici sistemul, nici politica lui, zise el vorbind rar, cu încordare în glas. Considerați că mi-am anulat programarea.

– O să vă taxăm ca pentru o consultație ratată.

– Ba n-o s-o faceți. Și dacă Huffbarjâr are o problemă, zi-i să mă sune!

Închise telefonul iritat, simțindu-se vag deranjat că pocise copilărește numele neurologului.

Privi pășunea de dincolo de fereastra camerei, fără s-o vadă cu adevărat.

„Ce naiba mi se-ntâmplă?”

Un nou junghi dureros în partea dreaptă îi oferi un răspuns parțial. Îi reaminti totodată că, atunci când se abătuse din drum ca să-și anuleze programarea, se îndrepta, de fapt, către dulăpiorul cu medicamente.

Reveni în baie. Nu-i plăcu chipul bărbatului care-i întorcea privirea din oglinda de pe ușa dulăpiorului. Avea fruntea încruntată de îngrijorare, fața lividă și ochii stinși și oboșiți.

Dumnezeule!

Știa că trebuia să-și reia programul zilnic de exerciții, setul de flotări, tracțiuni și genuflexiuni care odinioară îi asigurase o formă mai bună decât a multora care aveau jumătate din vârsta lui. Dar acum bărbatul din oglindă nu arăta nici cu o zi mai tânăr decât cei patruzeci și opt de ani ai săi și nu era încântat de asta. Nu era încântat de trupul lui care-i amintea zilnic că e muritor. Nu era încântat că, treptat, se transforma dintr-un ins introvertit într-unul însingurat. Nu era încântat de... nimic.

Luă tubul de ibuprofen de pe raft, își răsturnă în palmă trei pilule cafenii, le privi încruntat, apoi și le azvârli în gură. În timp ce aștepta să se răcească apa de la robinet, auzi sunetul telefonului din camera de lucru.

„Huffbarger”, își zise. Sau cei de la cabinetul lui Huffbarger. Nu schiță niciun gest ca să răspundă. „Să-i ia dracu!”

Apoi auzi pașii lui Madeleine coborând de la etaj. Peste câteva clipe, ea ridică receptorul, chiar înainte ca apelul să fie transferat către străvechiul lor robot telefonic. Îi auzea vocea, dar nu reușea să distingă cuvintele. Umplu pe jumătate un pahar de plastic și dădu pe gât pastilele care începeau să i se dizolve pe limbă.

Presupuse că Madeleine se ocupa de problema cu Huffbarger. Ceea ce lui îi convenea de minune. Apoi însă îi auzi pașii traversând coridorul și intrând în dormitor. Se apropie de ușa deschisă a băii și-i întinse receptorul telefonului.

— Pentru tine, zise ea înmânându-i-l și ieși din încăpere.

Anticipând vreo neplăcere din partea lui Huffbarger sau a vreunei dintre secretarele lui puse pe rele, Gurney rosti pe un ton brutal:

— Da?

Urmă o clipă de tăcere înainte ca apelantul să vorbească.

— David?

Vocea feminină și voioasă era în mod cert familiară, dar memoria lui nu reuși s-o asocieze cu un nume sau cu o figură.

— Da, spuse el, de data asta pe un ton mai plăcut. Îmi pare rău, dar nu prea știu cine...

— Vai, cum ai putut să uiți? Domnule detectiv Gurney, chiar mă simt jignită! exclamă apelanta cu o exagerare glumeață... și brusc râsul ascuns din vocea ei și felul în care rostea cuvintele îi invocară dinaintea ochilor o persoană: o blondă energică, slabă și deșteaptă, cu accent din Queens și pomeți de fotomodel.

— Connie! Dumnezeu! Connie Clarke! A trecut ceva timp!

– Șase ani ca să fim preciși.

– Șase ani. Dumnezeu!

Numărul nu-nsemna nimic pentru el, nu-l surprindea, dar nu știa ce altceva să zică.

Își reaminti relația lor, încercat de sentimente amestecate. Ziarist liber profesionist, Connie Clarke scrisese un articol elogios despre el pentru revista *New York* după rezolvarea faimosului caz al criminalului în serie Jason Strunk... la numai trei ani după ce fusese promovat ca detectiv de gradul întâi pentru rezolvarea cazului criminalului în serie Jorge Kunzman. De fapt, articolul ei fusese prea elogios pentru gustul lui, insistând asupra numărului record de criminali pe care-i arestase și referindu-se la el ca la „Superpolițistul din NYPD”, etichetă care dăduse naștere la zeci de variante amuzante, născocite de colegii lui cu imaginație mai bogată.

– Deci cum stau lucrurile pe-acolo, prin țara pensionarilor liniștiți?

Auzi zâmbetul din vocea ei și presupuse că știa despre amestecul lui neoficial în cazurile Mellery și Perry.

– Uneori mai liniștite, alteori mai puțin.

– Uau! Da! Cred că e un fel de-a o spune. Te retragi din poliția newyorkeză după douăzeci și cinci de ani, petreci zece minute în somnoroșii munți Catskill și deodată te pomenești cum dau cazurile de crimă peste tine. Se pare că ești ca un magnet pentru crime. Uau! Madeleine ce părere are despre treaba asta?

– Tocmai ai vorbit cu ea la telefon. Trebuia s-o întrebi.

Connie râse de parcă el zisese o chestie nemaipomenit de isteată.

– Deci, între două crime, cum e viața ta de zi cu zi?

– Nu-s multe de povestit. Destul de liniștită. Madeleine își face de lucru mai mult decât mine.

— Mi-e greu să mi te imaginez în mijlocul unei Americi ca din ilustrațiile lui Norman Rockwell¹. Dave făcând sirop de arțar. Dave preparând cidru din mere. Dave adunând ouăle din poiată.

— Mă tem că nu-i chiar așa. Fără sirop, cidru sau ouă.

În minte i se ivi scenariul complet diferit al ultimelor șase luni. „Dave făcând pe eroul. Dave fiind împușcat. Dave revenindu-și mult prea încet. Dave stând cu mâinile în sân și ascultându-și țiuitul din urechi. Dave devenind deprimat, ostil, izolat. Dave privind fiecare activitate ce i se propunea ca pe un atentat la dreptul său de a rămâne în starea asta de paralizie, Dave vrând să nu mai aibă de a face cu nimeni și nimic.”

— Păi azi ce ai în program?

— Ca să fiu complet sincer cu tine, Connie, nu mare lucru. Cel mult o să dau ocol câmpurilor, poate o să adun crengile pe care le-a rupt vântul astă-iarnă și eventual o să pun niște îngrășământ în grădină. Chestii de-astea.

— Nu mi se pare chiar rău. Știu oameni care ar da orice să fie în locul tău.

El nu-i răspunse, lăsând în schimb tăcerea să se prelungească, în speranța că o va sili să treacă la motivul pentru care-i telefonase. Trebuia să existe un motiv. Și-o amintea pe Connie ca pe o femeie prietenoasă și vorbăreață, dar care mereu urmărea ceva. Sub coama ei blondă și ciufulită mintea îi lucra tot timpul.

— Te întrebi de ce te-am sunat, nu? zise ea.

— Mi-a trecut prin minte întrebarea.

— Te-am sunat fiindcă vreau să-ți cer o favoare. O favoare imensă.

Gurney se gândi câteva clipe, apoi izbucni în râs.

— Care-i poanta? întrebă ea.

¹ Norman Rockwell (1894-1978): pictor și ilustrator american, faimos pentru ilustrațiile idealizate înfățișând aspecte din viața cotidiană.

Pentru o clipă, în voce i se simțise descumpănirea.

— Tu mi-ai spus la un moment dat că e mai bine să ceri o favoare mare decât una mică, fiindcă alea mici sunt mai ușor de refuzat.

— Nu! Nu-mi vine să cred c-am zis așa ceva! Sună atât de manipulator! E groaznic! Pe-asta ai inventat-o, nu-i așa?

Vocea ei era plină de o indignare glumeață. Connie nu rămânea mult timp descumpănită.

— Deci ce pot să fac pentru tine?

— Chiar ai inventat-o! Știam eu!

— După cum ziceam, ce pot să fac pentru tine?

— Ei, acum mi-e jenă s-o zic, dar chiar e o favoare imensă. Făcu o pauză. O mai ții minte pe Kim?

— Fiica ta?

— Fiica mea care te adoră.

— Poftim?

— Nu-mi spune că nu știai!

— Despre ce vorbești?

— O, David, David, David, toate femeile te iubesc, și tu nici nu bagi de seamă!

— Cred c-am fost în aceeași încăpere cu fiica ta o dată, când ea avea... vreo cinspe ani?

Își amintea o fată drăguță, dar extrem de serioasă care prânzise cu el și Connie acasă la Connie, aștinându-se la periferia conversației lor, abia rostind vreun cuvânt.

— De fapt, avea șaptesprezece ani. Și, bun, poate că-i exagerat să spun că te adoră. Dar a fost de părere că erai un tip foarte deștept și pentru Kim asta contează mult. Acum are douăzeci și trei de ani și știu că are încă o părere foarte bună despre Dave Gurney, Superpolițistul.

— E foarte drăguț, dar... m-ai cam pierdut la faza asta.

— Sigur că da, pentru că-ncerc să-ți cer favoarea aia imensă și nu mă descurc prea bine. Poate că ar trebui să iei loc. S-ar putea să dureze câteva minute.

Gurney rămăsese în baie, lângă chiuvetă. Traversă dormitorul și străbătu holul până în birou. Nu avea chef să se așeze. Se opri în schimb la fereastra din dos.

— Bine, Connie, stau jos, zise el. Care-i treaba?

— Nimic rău, serios. E chiar nemaipomenit de bine. Lui Kim i s-a ivit o oportunitate fantastică. Ți-am spus vreodată că o interesa jurnalismul?

— Calcă pe urmele mamei ei?

— Doamne, să nu-i spui asta vreodată, că o să-și schimbe imediat cariera! Cred că țelul ei suprem este independența completă față de maică-sa. Și nu te gândi la niște simpli pași înainte. E pe punctul să facă un saț major. Așa că lasă-mă să intru în subiect până nu te pierd de tot. Termină un masterat în jurnalism în Syracuse. Asta nu-i departe de tine, nu?

— Nu-i chiar în vecinătate. E la vreo oră și patruzeci și cinci de minute.

— OK, dar nu-i cumplit de departe. Nu-i mai rău decât naveta pe care o fac eu până în oraș. Așa, în fine, și, pentru disertația ei finală, a venit cu ideea să facă un documentar despre victimele crimelor... de fapt, nu despre victime în sine, ci despre familiile lor, despre copii. Vrea să examineze efectul pe termen lung asupra celor cărora le-a fost ucis un părinte fără să existe un deznodământ.

— Fără ce?

— O să fie vorba numai despre cazuri în care criminalul n-a fost prins. Așa că rana n-a avut cum să se vindece. Oricât de mult timp ar trece, rămâne cea mai intensă trăire din viața lor, un câmp imens de forță care schimbă totul pentru totdeauna. Și-a intitulat serialul *Orfanii crimei*. E tare, sau nu?

— Ideea pare interesantă.

— Foarte interesantă! Am lăsat însă la o parte faza explozivă! Nu-i doar o idee! Chiar o să se facă! A-nceput ca un proiect pentru facultate, dar îndrumătorul ei

a fost atât de impresionat, încât a ajutat-o să transforme schița într-un adevărat proiect de emisiune. A pus-o să obțină chiar acorduri de exclusivitate de la câțiva dintre potențialii ei subiecți, ca să fie acoperită. Apoi i-a transmis propunerea unei cunoștințe din departamentul de producție al RAM-TV-ului. Și ghici ce? Tipii de la RAM o vor! Peste noapte, chestia asta s-a transformat dintr-o lucrare într-o oportunitate profesională pentru care inși cu douăzeci de ani de experiență ar fi capabili să ucidă. RAM e cea mai tare chestie acum.

După părerea lui Gurney, RAM era principala instituție responsabilă pentru transformarea programelor tradiționale de știri într-un carnaval zgomotos, sclipitor, superficial, alarmist și partizan, dar își învinse tentația de a o spune.

— Acum probabil te întrebi ce au toate astea de-a face cu detectivul meu preferat, continuă Connie încântată.

— Aștept.

— Vreo *două* chestii. Mai întâi, vreau să te uiți peste umărul ei.

— Asta-nsemnând ce?

— Pur și simplu să te-ntâlnești cu ea? Să vezi cam ce face? Să vezi dacă reflectă lumea victimelor omuciderilor așa cum o știi tu? Are o șansă unică. Dacă nu face prea multe greșeli, nimic n-o va mai opri.

— Hm.

— Mârâitul ăla înseamnă c-o s-o faci? Te rog, David, vrei s-o faci?

— Connie, nu știu nimic despre jurnalism.

Ceea ce știa îi provoca mai degrabă silă, dar își ținu gura și de data asta.

— Partea cu jurnalismul o știe ea la perfecție. Și e cea mai deșteaptă persoană pe care o cunosc. Totuși, încă-i o copilă.

— Și atunci eu cu ce contribui la asta? Cu bătrânețea?

— Cu realismul. Cunoașterea. Experiența. Perspectiva. Înțelepciunea incredibilă dobândită în urma... câtor cazuri de omoruri?

Nu i se păru cu adevărat o întrebare, așa că nu-i răspunse.

Connie continuă să vorbească și mai insistent.

— E foarte competentă, dar talentul și experiența de viață nu-s totuna. E pe punctul de a le lua interviuri unor oameni care și-au pierdut un părinte sau pe cineva iubit din pricina unui criminal. Trebuie să aibă o perspectivă realistă asupra situației. Are nevoie de o vedere de ansamblu, dacă mă-nțelegi. Cred că vreau să spun că, având în vedere miza, trebuie să știe cât mai mult posibil.

Gurney suspină.

— Numai Dumnezeu știe câte tone de cărți despre moarte, suferință, pierderea persoanei dra...

Ea îl întrerupse.

— Da, da, știu, fazele pierderii pe-nțelesul tuturor, cele cinci etape de rahat și-așa mai departe. Nu asta-i trebuie ei. Trebuie să stea de vorbă cu cineva care cunoaște intim *crima*, care a văzut victimele și a discutat cu rudele, care le-a privit în ochi, oroarea... cineva care *știe*, nu un ins care-a scris o carte-acolo.

Între ei se lăsă o tăcere îndelungată.

— Deci o s-o faci? Întâlnește-te măcar o dată cu ea și vezi ce are și ce vrea să facă! Vezi dacă ți se pare logic!

În timp ce privea pe fereastra biroului către pășunea din spatele casei, ideea de a se întâlni cu fiica lui Connie ca să-i supervizeze biletul de acces în lumea televiziunii de scandal i se păru cea mai neatrăgătoare perspectivă de pe întreaga planetă.

— Ai zis că-s două chestii, Connie. Care-i a doua?

— Păi... Vocea ei tremură. Ar putea avea o problemă cu fostul ei prieten.

— Ce fel de problemă?

— Asta-i întrebarea. Lui Kim îi place să pară invulnerabilă, știi? De parcă nu se teme de nimeni și nimic.

— Dar...?

— Dar în cel mai bun caz cretinu' ăla îi joacă niște feste urâte.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că intră în apartamentul ei și-i mută lucrurile din loc. A-nceput să-mi spună ceva despre un cuțit care a dispărut și pe urmă a apărut din nou, dar, când am încercat s-o fac să-mi povestească mai multe, n-a vrut.

— Atunci de ce crezi c-a pomenit despre asta?

— Poate vrea ajutor, și-n același timp nu-l vrea, și nu se poate hotărî.

— Cretinul ăla are și un nume?

— Numele lui adevărat este Robert Meese. El își spune Robert Montague.

— Are vreo legătură cu proiectul ei de emisiune?

— Nu știu. Pur și simplu am senzația că situația-i mai rea decât este ea dispusă să recunoască. Sau să recunoască față de mine. Așa că... te rog, David? Te rog? Nu știu la cine altcineva să apelez.

El nu-i răspunse, iar ea continuă:

— Poate exagerez. Poate mi-nchipui. Poate nu-i nicio problemă. Dar, chiar dacă nu-i, ar fi grozav dac-ai asculta-o vorbind despre proiectul ăsta, despre victimele crimelor și familiile lor. Înseamnă foarte mult pentru ea. E un prilej care-apare o dată în viață. E atât de decisă, atât de încrezătoare!

— Pari cam zguduită.

— Nu știu. Pur și simplu... îmi fac griji.

— În legătură cu proiectul sau cu fostul ei prieten?

— Poate cu amândouă. Adică, știi, pe de o parte e fantastic, nu? Dar mi se rupe inima la gândul că-i posibil să fie atât de hotărâtă și de încrezătoare și de independentă,

încât, cumva, o să intre în rahat până peste cap fără să-mi spună și fără s-o pot ajuta. Dumnezeuule, David, ai și tu un fiu! Nu? Înțelegi ce simt?

La zece minute după încheierea conversației, Gurney încă stătea la fereastra mare dinspre nord, încercând să înțeleagă ce fusese cu tonul acela nesigur deloc specific lui Connie și întrebându-se cum de acceptase să discute cu Kim și de ce întreaga situație îl făcea să se simtă atât de prost.

Bănuia că avea de-a face cu referirea la fiul lui. Era de fiecare dată un subiect sensibil, din motive pe care nu avea de gând să le cerceteze chiar atunci.

Telefonul sună. Constată cu surprindere că-l ținea distrat în mână, uitând să-l pună în furcă. „De data asta, sigur e Huffbarger și mă sună să-și apere politica idioată de anulare a programărilor”, își zise el. Se simți ispitit să-l lase să sune, să lase robotul să răspundă, să-l facă pe Huffbarger să aștepte. Dar totodată își dorea să încheie povestea și să nu se mai gândească la ea. Răspunse.

— Aici David Gurney.

O voce limpede și voioasă de tânără femeie rosti:

— Dave, îți mulțumesc tare mult! Connie tocmai m-a sunat și mi-a spus că ești dispus să stai de vorbă cu mine.

Pentru o secundă, se simți descumpănit. Întotdeauna era șocat când un copil îi zicea părintelui său pe nume.

— Kim?

— Sigur! Păi cine altcineva?

Cum el nu răspunse, ea îi dădu înainte:

— În fine, uite de ce-i atât de tare faza! Eu tocmai mă-ndrept către Syracuse venind din oraș. Sunt chiar la intersecția dintre Route 17 și I-81. Ceea ce-nseamnă că pot să traversez I-88 și să fiu în Walnut Crossing în treizeci și cinci de minute, gen. E în regulă? Știu că-i din scurt, dar ce coincidență cosmică! Și mor de nerăbdare să te revăd!